

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Aftenen. (Ved min Færd til Middelsyssel.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Aftenen. (Ved min Færd til Middelsyssel.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 585. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_109-txt-shoot-idm110.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Aftenen.

(Ved min Færd til Middelsyssel.)

- 1 **S**aa gladelig farer jeg hen over Land,
Mit Øie har Stjernerne fundet,
Nedsænket i Hav er nu Solluens Brand,
Og Dugdraaben Støvet har bundet.
I Dæmringen vinker den kølige Lund
Nu alle Smaafugle til natlige Blund,
Og Blomsten alt blunder i Enge.
Paa Himmelen tindre de Stjerner saa smaa,
Saa tindre de Smaalys i Hytternes Vraa,
Og lyse de Bønder til Senge.

2

Haraldstæd Skov.

Hvi flygter hver en Stjerne bort,
Og hvi mon over Skoven ruger
Den Sky saa sort?

3

Knud Lavard.

I Haraldstæd sad Hertug Knud
I Julefestens Dage,
586Ved Aften tren i Sal et Bud
Og taledes saa fage:
I høre mig nu Hertug Knud!
I komme fluks i Skoven ud!
Kong Magnus Eder bier.

- 4 Og det var Eriks djærve Søn,
Saa brat han sprang fra Borde;
Men Ingeborg ham drog i Løn
Og saa tog hun til Orde:
I ride ei min Herre god!
Thi vist det gælder Eders Blod,
Kong Magnus vil Jer svige.
- 5 Ei er jeg som en Kvinde ræd,
Og Magnus er min Frænde,
Saa talte han, men Kvinden græd
Og bad i stor Elende:
O drag ei denne onde Færd,
Men tænk paa Fostret som jeg bær
For Eder under Hjerte!
- 6 Han klapped hende under Kind
Og sagde: vær ei bange!
587Men der hun saa ham stolt i Sind
Hel vaabenløs at gange,
Med Graad og Suk da gik hun hen
Og spændte Sværdet om hans Lænd,
Ham bad med Gud at fare!

- 7 Og det var hellig Hertug Knud
Og Sivard Saxlands Sanger,
De rede fluks af Byen ud
Alt paa den rappe Ganger;
Men der de rede hen ad Sne,
Fru Ingeborg hun tyktes se
Om Knud et Jordelagen.
- 8 Og der de komme ud fra By,
Tog Sivard til at kvæde,
Saa sørgelig det klang i Sky,
At Knud han maatte græde.
Om Grimhilds Svig var lagt det Kvad,
Der hun tillaved blodigt Bad
For sine Brødre baade.
- 9 Hel fager er din gamle Sang;
Saa mælte Knud med Blide,
Men alt for ynkelig den klang
Dog her ved Nattetide.
Saa hug han Sporen dybt i Hest
Og red alt som han kunde bedst
Sit Dødningrid til Skoven.
- 10 Fru Ingeborg saa ene sad
I Salen med stor Kvide,
Saa inderlig til Gud hun bad,
De Taarer flød saa stride;
Men der det var ved Midjenat,
Da banked det paa Dørren brat,
Dog Ingen var derude.
- 11 588l Blod og Bryst en Rædsel for
Og stemmed hendes Aande,
Som uden Liv hun sank til Jord
Udi sin store Vaande.
Og det var i den samme Stund,
Da dræbtes Knud i mørke Lund
Af Magnus og hans Svende.
- 12 Saa myrded de den Herre from,
Det Gud tilstæde vilde.
Til Vidne paa hans Helligdom
Udsprang saa klar en Kilde;
Men hver en Stjerne flygter ræd
Fra mørke Skov, fra Haraldstæd,
Hvor Magnus slog sin Frænde.
- 13 Hevnerens Engel alt svæved,
Truende Sværdet han hæved
Over det syndige Folk.
Derfor du Hellige! døde.
Dobbelt blev Dannemarks Brøde,
Dobbelt blev Dannemarks Straf!
- 14 Herren dog saared og læged,
Han er retfærdig og god;
Kilden som sprang af dit Blod
Dannemark køled og qvæged.
Kilden som sprang af dit Blod
(*Valdemar* hed den paa Jorden),
Samlet med *Absalons* Flod,
Køled og kvægede Norden.